

steren havde Beføjelse til at vælge Kommissionsmedlemmer, var det atter fortrinsvis Radikale, der kom i Betragtning. Det gjaldt ogsaa, naar der var Tale om at indsætte Repræsentanter for Staten. Jeg minder om, at Fru Arenholt blev indsat som Statens Repræsentant i Telefonselskabet.

Der er under denne Finanslovbehandling fra en mig nærstaaende Side fremkommet en Udtalelse, som jeg beklager, og som jeg ikke kan lade staa uimodsagt. Det er Udtalelsen af det ærede Medlem Hr. Johannes Lou, som mente, at man udmærket godt kunde tillade Tjenestemænd at have privat Beskæftigelse. Jeg er uenig med min ærede Partifælle. Jeg mener, at det efter de Lønninger, vi har indført, er et naturligt Krav, at Statstjenestemændene udelukkende ofrer sig for deres Gerning, og det, mener jeg, er saa meget mere naturligt, i hvert Fald for de Funktionærers Vedkommende, for hvem 8 Timers Dagen er indført, som der er noget vist urimeligt i, at man indfører 8 Timers Arbejdsdagen, bl. a. under Hensyn til, at Funktionærerne ikke kan arbejde mere end de 8 Timer, og at man derefter tillader disse overbebyrdede Mennesker at have nok saa megen privat Beskæftigelse. Jeg er paa dette Punkt ganske enig med Erhvervspartiet.

Der findes en Statsinstitution, der hedder Statens Institut for talelidende. Undervisningen af Talelidende paa Statens Initiativ har været drevet lige siden 1898. Det System, man oprindeligt anvendte, var det Berquand'ske System; det var i Forvejen blevet prøvet af en Række Skolemænd og Lærere, og det var blevet anerkendt som et simpelt og rationelt System. Siden 1898 har man altsaa haft faste Former for denne Undervisning og drevet den sammen med Døvstummeinstitutet, men fra April 1916 blev der oprettet en selvstændig Institution, og man kasserede da fuldstændig det tidligere System og gik over til et tysk System, det saakaldte Engels System. Det er imidlertid et System, som ikke er almindelig anerkendt over hele Verden; og hvorfor man gik bort fra det tidligere System, er foreløbig noget uklart. Ved den Forandring, der skete, bortfaldt det faglige og administrative Tilsyn, der havde været ved Taleinstitutet, og der er endvidere det mærkelige, at de Meddelelser, der nu fremkommer fra Institutet, er forholdsvis indholdsløse. Der er indtil Dato kun fremkommet en Beretning, nemlig Beretningen for 1917—18, og de Resultater, den omtaler, frister sandelig ikke til en fortsat Opretholdelse af Engels System. Med det Berquand'ske

System viste det sig, at man i 64 pCt. af Tilfældene afhjalp Talelidelsen, medens man ifølge den offentliggjorte Beretning nu kun opnaar et Resultat af 46 pCt. Cifrene er ganske vist de samme, men *Faktorernes Orden* er desværre i denne Forbindelse ikke ligegyldig. Dertil kommer, at medens man under den tidligere Form kunde undervise ca. 200 Elever om Aaret, har der efter denne Aarsberetning kun været undervist 138. Jeg henleder den højtærede Undervisningsministers Opmærksomhed paa dette Institut og fremhæver særlig, at der siden 1918 ikke er fremkommet nogen Beretning. Ved Omdannelsen af Institutet skete der for øvrigt den Mærkelighed, at man gik udenom de Lærere, der tidligere havde drevet Undervisningen, og antog en Lærer udefra, og denne „Antagelse“ skete ogsaa paa en højst mærkelig Maade. Det er mig bekendt, at da man den Gang henvendte sig i Undervisningsministeriet og spurgte om Chancerne, blev der sagt, at der var ingen Chancer, for Pladsen var givet bort til Besættelse af en Præst i det radikale Parti.

Til den højtærede Forsvarsminister har jeg en Henstilling at gøre. Som bekendt deltog adskillige Danske i Verdenskrigen; paa fransk Side havde Danmark den Hæder at se tre Officerer naa meget vidt frem, blive paaskønnet med Krigskorset, Æreslegionen og Udnævnelser; specielt skal jeg fremhæve Kaptajnerne Dederding og Biering. Det er mig bekendt, at de paagældende Officerer ønsker at blive knyttet til den danske Hær, og jeg finder, det er et naturligt Ønske, ligesom jeg vilde finde det naturligt, om den danske Stat viste dem den Paaskønnelse at optage dem i Hærens Rammer; muligvis vilde Hæren endog kunne nyde Fordel af de Erfaringer, som disse Mennesker har indhøstet paa de europæiske Slagmarker. Jeg vil derfor indtrængende henstille til den højtærede Forsvarsminister, om der ikke skulde være Mulighed for at faa dem optaget i den danske Hær. Det er mig bekendt, at Krigsministeriet og Departementet ikke er begejstrede herfor, men jeg mener, at i en saadan Sag bør al Smaalighed yge. Der kan man ikke sidde og agere Kontorius og sige, at vi har de og de faste Regler at gaa efter. Der vil ingen Skade ske ved at tage disse Mennesker ind, saa meget mere som der, efter hvad det ærede Medlem Hr. Pürschel har oplyst, er stor Mangel paa Officerer.

Under denne Finanslovforhandling er der fra mange Sider blevet raabt paa Sparommelighed, og det er derfor unødvendigt at deltage i dette Raab, saa jeg skal kun